

בשביילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת כי תשא - פורים, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 6:5	Minneapolis, MN - 7:00
Brooklyn, NY - 6:43	Miami, FL - 7:11
Chicago, IL - 6:36	Monsey, NY - 6:44
Houston, Texas - 7:11	Montreal, Quebec - 6:41
Johannesburg, S. Africa - 6:06	Passaic, NJ - 6:44
Lakewood/Deal, NJ - 6:44	Toronto, Ontario - 7:05
London, UK - 5:48	Yerushalayim - 5:10
Los Angeles, CA - 6:42	Zurich, Switzerland - 6:12

בשביילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

פורים שחל בערב שבת

ע' ס'י תרצ"ה ברמ"א לאכול בשחרית כי אם יתחיל אח"כ לא יוכל לאכול בליל שבת לתיאבון. (ובמ"ב פי' לפני חצות, ובשעה"צ כתב מקורו "ס"י ע"ש", ובדפוס חדש הגיהו ס'י רמ"ט ע"ש, ובאמת אין מבואר שם כן).

וע' מג"א רמ"ט ו' דהיינו להתחיל. וכן מפורש במהרי"ל ס'י פ"ו שכתב כאן בפורים דין שעה עשירית, וכתב דדי להתחיל. ואז מותר להפסיק באמצע סעודה להתפלל מנחה (שאח"כ חושש שאחר הסעודה לא יוכל להתפלל כראוי), וא"צ לברך המוציא. ואפילו יצא לבהכ"נ להתפלל וכמ"ב קע"ח מ"ז, אבל בשעה"צ סקמ"ב כתב דאף שהא"ר ומאמר"ר וגר"ז דחו דברי הט"ז מ"מ אפשר דלכתחלה יש לזהר בזה שלא להתפלל באמצע הסעודה כי אם בביתו או בשהניח מקצת חברים.

וע"ש במ"ב מהמג"א דמ"מ (אפילו התפלל בביתו) צריך נט"י מחדש והרבה חולקים עליו. ויש עצה אם נוטל ידיו מעיקרא ודעתו גם על האכילה השניה, כמ"ב קס"ד ז'.

ואף שכתבנו דאסור להתחיל מאוחר כי אז לא יוכל לאכול בליל שבת לתיאבון, אבל יש עוד עצה להתחיל מאוחר, ולהמשיך הסעודה לתוך השבת, וכמבואר בשו"ע רצ"א ג' ובמג"א שם סק"ז דבכה"ג בשעת אכילה האי צטומכא פתוחה. וכ"כ שו"ת זרע אמת ח"ג ע"ט שבשנת תקנ"ח חל פורים בע"ש ועשו כן לכתחלה. וכ"כ המאירי כתובות ז' ע"ב ופסחים ק"א ע"א, וכ"כ ס' נהר מצרים דיש לנהוג כן.

ובכה"ג כשהגיע שבת, ע' ס'י רע"א סעיף ד' פורס מפה ומקדש. ואם פורס מפה ומקדש ע' מ"ב רע"א כ"א שלא יאמר לפני קידוש בואו ונקדש דאז יש מח' אי מברך הגפן על כוס קידוש, אבל בלא אמר כן אין מח' כמ"ש במ"ב סק"ב.

ואחר שפורס מפה ומקדש מבואר שם בשו"ע מח' אי צריך לברך המוציא על הלחם, ובמ"ב סק"ח מטיק דספק ברכות להקל. (ולכא' מ"מ אין כדאי לעשות כן לכתחלה, ולכא' זה טעם הגר"ז שכתב שלא לעשות כן לכתחלה).

(וע' ערוה"ש רע"א י"ג דאף דינו מברך המוציא מ"מ יש לבצוע על לחם משנה אבל האלף לך שלמה ח"א קי"ג כתב דא"צ).

וע' מג"א כאן תרצ"ה סק"ט מצאתי כתוב במרדכי בקלף היה אוכל סעודת פורים בערב שבת יתפלל ויפרוס מפה ויקדש, ובמזון יאמר על הנסים (עכ"ל), וכתב המג"א דבמטה משה ובמנהגים כתבו הוואיל ולא התפלל ערבית (יכול לומר במזון על הנסים, ושם איירי לענין חול), משמע דאם התפלל ערבית שוב אינו אומר על הנסים, וכ"כ השל"ה ומהרי"ל בתשובה נ"ו, לכן נ"ל דיברך בהמ"ז תחילה ואח"כ יתפלל ערבית להוציא עצמו מפלוגתא עכ"ל.

וכבר העירו כי כאן במג"א ס"ל אם לא התפלל מעריב אינו תרתי דסתר, ואילו במג"א קפ"ח ס"ל דגם בכה"ג הוי תרתי דסתר. ולכן נ"ל טעם מג"א כיון דשבת הוא ט"ו, ובט"ו אם אמר על הנסים אין מחזירין אותו כמ"ש המג"א ומ"ב תרצ"ג ו' כי שייך על הנסים בט"ו, א"כ מה"ט סברי דלא הוי תרתי דסתר, ולכן כל הטעם של תרתי דסתר לא שייך כאן, ולכן ס"ל למג"א באמת דאומר שניהם.

כשאין רבי ומנהיג נופלים עד הסוף

שמעתי מאחד מתלמידי ישיבת מיר, כשהישיבה היתה בשנחאי שבמדינת סין, בזמן מלחמת עולם השניה, והגיעו אליהם כל הבשורות המזעזעות ונוראות שנעשו לאחינו שבארצות אירופה, והמצב רוח של תלמידי הישיבה היה נמוך מאד, כששמעו על ההרס לעמינו שהגרמנים-עמלקים עושים לנו.

והנה הגיע חג הפורים, וכמובן, היו מחויבים קצת להרים את האווירה כי פורים זה פורים. היה שם הג"ר שלום שפירא זצ"ל שהיה אז בחור בן שבע עשרה, ואמר לו הארי שבחבורה הג"ר לייב מאלין זצ"ל [שהיה גם מגדולי תלמידי הגרי"ז מבריסק זצ"ל], בהאי לישנא: "שלומ'קע, הלא אתה בריסקער [נולד וגדל בבריסק], תגיד לנו איזה "ווארט" בריסקאי [א בריסקער ווארט], ווארט שמתאים לבריסק.

וזה היה בפרשת כי תשא, ואמר להם כן: הנה יש לשאול איך זה יכול להיות

- חטא העגל - איך מבינים שתיכף ומיד כשראו מיטתו של משה רבינו בשמים, עבדו עבודה זרה, הלא הם אלו שלא מכבר יצאו ממצרים, ועברו את הים ע"י קריעת ים סוף וכו', איך מבינים דבר זה שתיכף עם פטירת משה רבנו ניגשו לעשות עגל [שהשטן הראה להם את מטתו של משה רבנו בשמים], הלא יש לעשות קודם הספדים וחיפוש ממלאי מקום וכו', איך יתכן, איך יתכן!?

אלא, צריך לומר "אז אזוי קוקצדיך אויס אז עס איז נישט דא קיין רעבי, מען פאלט ביז'ן סוף" [כך הוא הדבר כשאין להם רבי ומנהיג, נופלים עד הסוף, רגע אחד בלי רבי ומנהיג אין גבול לאן שאפשר ליפול].

הגאון רבי לייב מאלין התרגש, קם ונישקו על ראשו... ואמר: אוי כמה זה נכון, כמה זה נכון!

אוהל משה (שמות עמ' תשס"ז בהערות)

חובת ההתבוננות

בניסי מגילת אסתר אנו רואים שמשלם הקב"ה מידה כנגד מידה לרשעים, כעין מה שאנו מוצאים ביציאת מצרים.

המן ניתלה על העץ אשר הוא עצמו הכין למרדכי, נגזר על ושתי לבוא לפני המלך להראות את יופיה מפני ששיעבדה את בנות ישראל בשבת, ועושה היה בשבת (ע"י מגילה יב:).

כמו"כ התנהלות אחשוורוש הייתה שלא ע"פ גדר הטבע, כאשר את אשתו ושתי הרג בפזיזות הדעת רק על אשר לא קיימה ציווי אחד שאינו מתקבל על הדעת, שביקש שתבוא לפני כל העם ערומה. ואילו כאשר אסתר במשך חמש שנים לא עשתה את רצונו הבסיסי, לגלות את עמה ומולדתה, למרות שהתחנן המלך בפניה וביקש עצות לשכנעה, ומחמת זה דיברה איתו רק ע"י מתורגמן, אעפ"כ הפך ה' את לב אחשוורוש שמחל על כבודו ולא הענישה כלל.

צ"ב: אמנם אותו דור שראו את הניסים התחזקו וקיבלו את התורה מאהבה, אך אנו שקוראים את הניסים הגלויים במגילה, כיצד לא מתעוררים באמונה כשם שמתעוררים מניסי יציאת מצרים?

מסביר מרן המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה: ניסי יציאת מצרים היו ע"י הקב"ה עצמו ללא התערבות יד אדם, לכן אין להם הסבר אחר מלבד האמונה בה'. אך ניסי פורים נעשו כביכול בדרך הטבע ע"י מעשי בני-אדם, לפיכך טועה האדם לראות את מעשי מרדכי ואסתר. אמנם כאשר מתבונן האדם, רואה הוא שהכל הייתה רק יד ה'.

יסוד זה נכון לכל הנהגת האדם. "לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי אם על מוצא פי ה' וכו'". אך עלינו לפקוח עיניים להתבונן ולראות שהכל מידו ית' ולא על פי מעשינו כלל.

מחשבת המן בן המדתא

שרש דברי תורה אלו הם מהרה"ג ר' אליהו אהרן טייטלבוים שליט"א מליקוד והם מופיעים בזה בשינויים והוספות.

הנוסח בתפילת על הנסים הוא בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד עליהם המן הרשע ביקש להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים וקשה דלכאורה היה צריך להיות כתוב בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד המן הרשע על כל היהודים לאבדם. מטבע הלשון כשעמד עליהם ביקש להרג את כל היהודים צ"ע.

תו צ"ע לשון הכתוב במגילה כי נמכרנו אני ועמי, מה זה שחלקה אסתר אני ועמי לשנים.

תו צ"ע לשון הכתוב מי הוא זה ואיזה הוא, מה זה שאומר אחשוורוש כאילו לא יודע מזה כלום, הלא כתיב והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה.

תו צ"ע לשון הכתוב והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. לא מובן הפחד והבעתה של המן. הלא היה צריך לומר שהתקבל החלטת המלך והממשלה לאבד את כל היהודים בטוב טעם. ואילו במה שנוגע זה לאסתר - הרי לא ידענו כי הגידה את עמה עכשיו שנודע לנו שאת יהודיה, נטכס עצה איך לעשות מעתה, אבל למה פחד.

תו צ"ע אותה השאלה למה שכתוב והמלך קם בחמתו. מה המקום לכעס וחמה. היה צריך לומר לה התקבל החלטה להרג היהודים. עכשיו שנודע שאת יהודיה נטכס עצה מה לעשות אבל למה הכעס.

תו צ"ע על מה שאמר חרבונה הנה העץ אשר הכין המן למרדכי עומד בבית המן. מה זה הדבר הגדול הזה שעשה חרבונה שזכה ע"ז לשבח יהודיה מכל בית ישראל לדורות עולם.

תו צ"ע על מה שכתוב ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותבן ותתחנן לו. מה מקום לכבי ותחנונים אלו. הרי הכל נתהפך מעכשיו, את המן הרגו ואת ביתו ניתן למרדכי וענין אגרות השניות להעביד מחשבת המן הוא הדבר המובן מאליה והיה רק צורך להזכיר את זה אבל למה היתה אסתר צריכה לבכות ולהתחנן.

תו צ"ע למה היה מן הצורך לזרש וכל אוהביו לומר להמן להרג על העץ ולא יכול לבד לחשב על זה.

תו צ"ע למה דוקא חמשים אמה ולמה היה חרבונה גם צריך להזכיר שהיה העץ חמשים אמה.

תו צ"ע על הכתוב וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו כי לכאורה היה מקום לומר שכל הפסוק הזה מיותר כי אחרי אשר כתוב ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה היה מובן וימלא המן חמה.

תו צ"ע מאחר שעשה המן את עצמו אלוה מה מקום לחמה שהוא על מרדכי הלא ידוע שיהודים לא משתחיים לעבודה זרה ואין בזה פגיעה אישית להמן.

תו צ"ע סדר הכתובים דמיד אחרי שכתוב ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה היה צריך להיות כתוב וירא המן כי אין מרדכי כורע לו ומאיזה טעם נכתב בינתיים ויאמרו עבדי המלך וכו' ויהי כאמרם אליו יום יום וכו'.

תו צ"ע לפי המבואר בפ"ק דמגילה דף ט"ו שהמן היה עבדו הכנעני של מרדכי ולכאורה בודאי ידע והכיר את אסתר שהיא יהודיה וא"כ קשה מאיזה טעם לא אמר זה לאחשוורוש שכל כך רצה לדעת את זה.

תו צ"ע לשון הפייטן בפיט אשר הניא טמן בלבו מחשבות ערומי וכי איזה דבר טמן בלבו הרי דיבר לאחשוורוש הכל בגלוי.

והנראה בכל זה דהנה שרש שנאת המן למרדכי ואסתר נעוץ במה שאחז"ל כיון שירדה תורה לסיני ירדה שנאה לאומות והלכה היא שעשיו שונא ליעקב ושנאה עמוקה זו ירש המן מעמלק ועשו.

אבל חוץ מזה היתה לו שנאה אחרת מיוחדת ופרטית למרדכי ואסתר והוא עפ"י שאמרו חז"ל שהיה המן עבדו של מרדכי ובודאי קיימו מרדכי ואסתר את חיוב התורה שלא לעזוב שנאת עמלק, וכפי הכלל כמים פנים אל פנים כן פני אדם לאדם הרי בודאי שנא המן אותם יותר מהשנאה שהיה לו אל כל ישראל.

דבר זה מבואר בפסוק וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו, כי אין פירוש וירא ראיית העיניים כי אם ראיית השכל וההתבוננות כי התבונן המן והבין כי זה שמרדכי אינו כורע אינו רק כי עשה עצמו אלוה אלא כי אין הוא כורע לו ר"ל מרוב שנאתו ועל כן נתמלא המן חמה. ומיושב בזה כי אין הפסוק מיותר וגם אין מקומו אחר שכתוב ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה כי ראיית ההתבוננות לא היה מיד. ומתוך חמה זו גמר בלבו להרג מרדכי ואסתר.

אלא שלא היה יכול לעשות כן כי אסתר היתה אשת המלך וגם את מרדכי לא יכל להרג מבושה שיאמרו עליו במקום לקנוס או להעניש מי שלא השתחוה לו הוא הורג אותו. ומכיון שלא יכל להרג אותם, גמר בלבו לשכנע את אחשוורוש לאבד את כל היהודים. ובתוך כדי שהורגים את כל היהודים לא יהיה קשה למצא דרך להרג גם את מרדכי ואסתר. ולעולם היתה עיקר כוונתו למרדכי ואסתר שנואי נפשו.

ולכן אחרי ששיכנע את אחשוורוש לאבד את היהודים עשה את הגורל. אלא מאחר שנפל הגורל על אדר הבין שצריך להמתין מניסן עד אדר וזה היה מדי הרבה בשבילו ואמר לזרש שהוא צריך עצה מייד.

ע"ז יעצו לו זרש וכל אוהביו שהבושה להרג את מרדכי על שלא השתחוה להמן אינה אלא אם יהרג אותו בסתר אבל אם יעשה עץ גבוה חמשים אמה, כל אחד יבין שבודאי הוא עשה עבירה חמורה נגד המלוכה ועל זה בא על עונשו וייטב הדבר בעיניו ויעש העץ.

מעתה מיושב מה שאמרה אסתר במשתה היין כי נמכרנו אני ועמי, כי באמת היו הם שני דברים, תחילה נמכרה אסתר ואח"כ עמי.

וגם מיושב מה שאמר אחשוורוש מי הוא זה ואיזה הוא, כי אסתר אמרה לו שיש מישהוא שמבקש להרוג אותה במיוחד וזה היה חידוש גדול למלך. הוא ידע שהמן רוצה להרג את עם ישראל אבל שיש מישהו שרוצה להרוג את המלכה שלו?! ולכן נבעת המן ולכן כעס המלך כי המן רימה אותו בזה שתכנן להרג את אסתר.

כשבא חרבונה והסביר למה עשה המן עץ גבוה חמשים אמה הוא אימת בזה כל מה שאסתר אמרה ועל כן תלה המלך את המן.

אחרי שתלו את המן ונתנו ביתו למרדכי היה עדיין כלל ישראל נתונים בסכנה כי לאחשוורוש היה חשוב רק הצלת אסתר אבל כל תכניתו של המן היה טוב בעיניו, ועל כן היה צריכה אסתר להתחנן.

ומעתה מבואר לשון על הנסים - בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד עליהם המן הרשע ביקש להשמיד את כל היהודים ומבואר ג"כ לשון הפייטן - טמן בלבו מחשבות ערומי, כי במה שלא גילה המן לאחשוורוש שאסתר יהודיה טמן בלבו מחשבות ערומי.

ליהודים היתה אורה ושמחה!

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

A Mirror of Unity

Harav Hagaon Yosef Elefant Shlita

The Maharal and others explain that the reason the mitzvos of Purim – mishloach manos and matanos la'evyonim – revolve around bein adam lachaveiro is to counteract Haman's description of Klal Yisrael as מְפֹזָר וּמְפָרֵד, divided and disunified. In response, Mordechai said, לָךְ כָּנוּס אֶת כָּל הַיְהוּדִים, – bring everyone together, and mishloach manos and matanos la'evyonim are an expression of that achdus. Clearly, in order for Haman's decree to take effect, he had to introduce it by emphasizing that Klal Yisrael are מְפֹזָר וּמְפָרֵד, and the tikkun for that was when Klal Yisrael gathered together: נִקְהְלוּ וְעָמַד עַל נִפְשָׁם.

Why is Klal Yisrael's being divided and disunified the catalyst for Amalek to prevail? The answer can be found in this statement of the Gemara (Kesubos 68a):

רבי יהושע בן קרחה אומר: כל המעלים עיניו מן הצדקה כאילו עובד עבודת כוכבים, כתיב הכא: השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל וגו', וכתוב התם: יצאו אנשים בני בליעל, מה להלן עבודת כוכבים, אף כאן עבודת כוכבים.

Why is someone who looks the other way to avoid giving tzedakah considered to have worshipped avodah zarah? The Maharal (Chiddushei Aggados) explains this at length. The passuk quoted by the Gemara, הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן יִהְיֶה דָבָר עִמָּךְ בְּלִיעֵל ... , mentions "your brother the pauper," as if to say: How can it be that you don't have mercy on your impoverished fellow Jew? Everyone has mercy on a brother! It must be that you're detaching yourself from him – being מְעֵלִים. By not treating him like a brother, you're detaching yourself from Klal Yisrael, which is an am echad – and, says the Maharal, because they are an am echad, they have a Keil echad.

Achdus: It's Not a Social Thing

Klal Yisrael's achdus is not a social thing; it's a result of our being connected to Hakadosh Baruch Hu. Our bond with Him is what creates our unity as a nation, and that unity is an expression of Hashem echad: אֲתָה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד וְיָמֵי כְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ. Our unity declares that there is nothing in

the world besides the Eibishter, and we are here to further the Eibishter's singular agenda.

Rashi, in Parshas Vayigash, on the words כָּל הַנְּפֹשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הִבָּאָה מְצַרִּימָה שְׁבָעִים, points out that the singular noun nefesh is used to describe the seventy family members of Yaakov, while only six family members of Eisav are described with the plural term נִפְשׁוֹת בֵּיתוֹ. He explains that this is because Eisav's family worshipped many deities while Yaakov's family all worshipped the same Hashem.

What does it mean that Klal Yisrael are called one nefesh because they serve one Hashem? It's not just circumstantial; what it means is that what unites Klal Yisrael is that we are connected to Hashem echad. Hashem's unity means that there's nothing else in the world, and when Klal Yisrael cling to that Hashem echad, that's what makes us all one, because we're all connected and devoted to that echad. Our being a גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ is a sibah and a siman that there's Hashem echad in the world.

If a person is מְעֵלִים עיניו מן הצדקה, continues the Maharal, then it must be that the pauper is not your brother, but a separate entity – which means that you are not part of am echad anymore. That's considered worshipping avodah zarah, because it's no longer Hashem echad. Hashem echad means that Klal Yisrael are one and we're all connected to Hakadosh Baruch Hu without any if, ands, or buts, but if chas v'shalom we don't relate to one another as brothers, that means we are disparate individuals, not one unit.

The achdus of Klal Yisrael is a mirror to the achdus of the Eibishter, and the lack of one creates a lack of the other in the world. When a person is מְעֵלִים עיניו מן הצדקה, it's as though he's announcing, chas v'shalom, that Hashem is not one, but there are other gods, because if there's only one Hashem, and Klal Yisrael are connected to that one Hashem, then we must be brothers. And if we are brothers, then there's no way we can ignore the plight of a brother who needs tzedakah.

The idea that Klal Yisrael's achdus is a mirror to Hashem echad is one that we find elsewhere as

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

well: At the end of Parshas Beshalach, on the words שאין שמו שלם ואין קה, Rashi comments כי יד על כס קה, Hashem's Name and His throne are not complete until Amalek is eradicated. That idea is echoed in the passuk והיה אחד, which conveys that on that great day, when Hashem will be echad, there will be no other kochos in the world. When Klal Yisrael are not centered around Hakadosh Baruch Hu, that indicates that there are other kochos in the world, but if we're all centered around Hakadosh Baruch Hu, then we're all one: אחד ושמו אחד.

Haman, who is from Amalek, is a contradiction to the Name of Hakadosh Baruch Hu, which therefore cannot be echad until that great day when the full revelation of His Name will occur and it will be clear to all that there is only the Eibishter. Amalek says there's no Hashem echad – there is no one Being running the world; rather, there are all types of disparate forces in the world that are not connected to each other and not focused on the Eibishter. That causes Hashem's Name and throne to be incomplete.

Amalek Steps Into Disunity

We can now understand why Haman introduced his gezeirah with the declaration of ישנו עם אחד ומפחד. Klal Yisrael, he was saying, are an am echad, but they're detached and separated – they're different forces, and in that case there is no אחד ושמו אחד. Amalek has power when people are מפחד ומפחד, similar to being מעלים עיניו מן הצדקה, which is akin to worshipping avodah zarah. Essentially, people who are disunified are being מעלים עיניו from Hakadosh Baruch Hu, because if you're מעלים עיניו from another Yid you're turning away from Him as well. Seeing Klal Yisrael in this state of disunity, Haman said, "They're mine! They're not submitting themselves to the Eibishter, so they are not connected to אחד ושמו אחד."

Amalek's entire identity is in opposition to Hashem's oneness in the world and His running everything alone. Hashem echad means that everything in the world – the natural and the supernatural – are all Him, and nothing else exists. And when Klal Yisrael are disunified, Amalek comes along and says, "Oh, there's a situation that is tantamount to idol worship – there's a state of hester in the world." They don't see the Eibishter, because if they would, it would be

a situation of אחד ושמו אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. We would all be connected to that one entity, as we say in the Rosh Hashanah davening, ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. When we all submit to the Eibishter and His incredible power, then we all become one.

The battle with Amalek is over whether it is nefesh or nefashos. We don't just happen to all daven to the same G-d; rather, we're connected to Hashem's Oneness, and that proclaims that there's nothing else but Him in the world. When we're all a chelek of Hakadosh Baruch Hu, and we're all davuk to Him, then He and His Name are one, and that is a state of nefesh – not nefashos, like Eisav.

Forever One

The mitzvos of Purim, which are a tikkun for מפחד ומפחד, are not just about unity among Klal Yisrael, but about the oneness of Hakadosh Baruch Hu. The disunity of Klal Yisrael is a chillul Hashem, as it indicates that there is no Hashem echad, chas v'shalom, and that is where Amalek steps in. The remedy for that is נקהלו, as Esther said, לך כנוס את כל היהודים – daven to the Hashem echad, and bring it back together again by uniting Klal Yisrael around the knowledge that there's nothing else besides the Eibishter. When we connect to the Eibishter on that level, we create a gilui of אחד ושמו אחד, and that's the nes of Purim and the victory over Amalek.

This is the opposite of מן הצדקה עיניו מן הצדקה, as we go back to being brothers – nefesh, not nefashos – and when that happens, Hashem echad is once again revealed. That's the yeshuah.

Perhaps that is pshat in the Midrash, cited by the Rambam in Hilchos Megillah, that the Yom Tov of Purim will not be bateil le'asid lavo. Many explanations are given for this, but maybe the reason is that le'asid lavo, Hashem and His Name will be one, and the Yom Tov of Purim represents the coming together of Klal Yisrael – לך כנוס את כל היהודים – which is a revelation of Hashem echad. That's what will happen le'asid lavo, so Purim is a glimpse of how things will look in the future: תשועתם היית לנצח.

We should be zocheh to all the yeshuos and all the refuos, and may this Purim bring us closer to ביום אחד ושמו אחד.

A freilichen Purim to one and all!